Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Ved Tolstois Død

Citation: Rode, Helge: ”Ved Tolstois Død”, i Rode, Helge: *Ariel. En Digtsamling*, 1914, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-rode_04-shoot-workid57440.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Ariel. En Digtsamling

VED TOLSTOIS DØD.

Der var engang en Konge, vi ved, hvad han led,
for alle hørte Sagnet fortælle
om dette hvide Hoved og om Sorgerne, som bed
og om hans Svagheds og hans Jammers Vælde.

Han flygtede fra Borgen med Taarne og Spir.
Han vandred ud i Natten med Vrede.
Der var engang en Konge, som kaldtes Kong Lear.
Han flakked ensom paa den øde Hede.

De spottede hans Højsind og de røved af hans Magt,
og Sværdets Klinge bandt de fast i Skeden
og nægted ham hans fyrstelige Ret til Glans og Pragt
og jog en Olding hjemløs ud paa Heden.
49

O giv mig min Kongeborg med Taarne og Spir
og brænd disse Øgler i min Rede!
Der var engang en Konge, som kaldtes Kong Lear.
Han døde ensom paa den øde Hede.

Vi bygger vore Riger med Taarne og Spir,
men Kummer raader oppe og nede.
Der var engang en Mægtig, som foragted Glans og Zir
og vendte sig fra Riget med Lede.

Han vendte sig fra Riget, han spottede dets Glans
og traadte Laur og Rose ned i Støvet
og strakte sine knoglede Hænder mod en Krans,
som helt var blomstret af og helt afløvet.

Han gik igennem Livet som Dødens Sædemand,
og Sorgens Mildhed, som er Dødens Følge,
den lyste i hans Hjerte, den gløded som en Brand,
den vælded mod os som en Varmebølge.
50

Men Livet, ringeagted som en Løgn, som et Laan,
det kom ham med sin Glimmerfavn imøde
og hyldede hans Storhed med et lønligt Smil af Haan
og lagde roligt al hans Gerning øde.

De nære bød ham Omhu, de fjerne bød ham Ry.
Med Lunhed og med Rigdom stod de rede.
Da flygted han i Natten for at lede efter Ly.
Han vandred bort med skælvende Vrede.

Han pressed haardt om Panden den hvasse Tornekrans
og gik en sidste Gang for at lede,
for at bede om et Ly imod Rigdom og Glans
og døde ensom paa den øde Hede.

Der var engang en Konge, vi ved, hvad han led,
for alle hørte Sagnet fortælle
om dette hvide Hoved og om Sorgerne, som bed,
og om hans Svagheds og hans Jammers Vælde.

Forstummet er hans Læber, hans mægtige Røst,
og stille er det Hjerte, som sukked,
de knoglede Hænder ligger foldet paa hans Bryst,
de dybe, vrede Øjnes Laag er lukked.

51 Men stille fjerned Døden den haarde Tornekrans,
som gjorde ham til Livets vise Daare.
Nu bærer han dens Krone, nu staar han i dens Glans,
nu straaler Dybets Stjerner om hans Baare.